

Ακάθιστος Ύμνος: Ψάλλεται σήμερα, 1400 χρόνια μετά την “θεοπρεπή προσευχή” της Εκκλησίας προς την Υπέρμαχο Στρατηγό

/ [Επικαιρότητα](#)

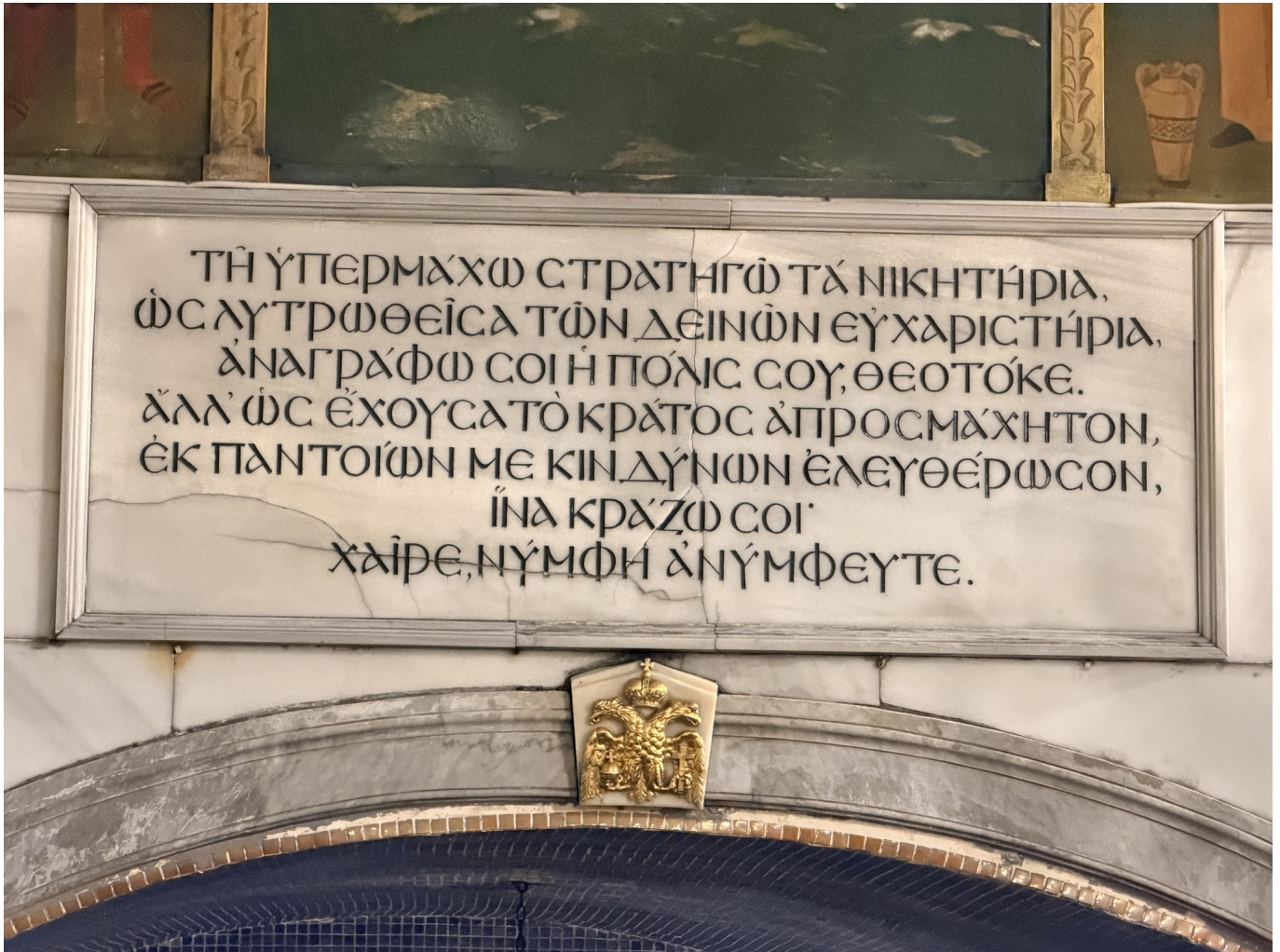
“Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ’ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοί· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε”.

Γραφείο ρεπορτάζ ore.gr

Πέρασαν 1400 χρόνια, ακριβώς, όταν το κοντάκιο αυτό της **Ακολουθίας του Ακαθίστου Ύμνου** ακούστηκε για πρώτη φορά στην Βασιλίδα των πόλεων, την Κωνσταντινούπολη, ως επινίκιος ύμνος προς την Υπέρμαχο Στρατηγό σε μια δύσκολη ιστορικά συγκυρία. Έκτοτε, συνδέθηκε άρρηκτα με την πορεία του Γένους αποτελώντας με το πέρασμα των αιώνων, όπως εύστοχα είχε παρατηρήσει ένας κορυφαίος βυζαντινολόγος του περασμένου αιώνα, τον δεύτερο Εθνικό Ύμνο των

Ελλήνων.

Σήμερα ο Ακάθιστος Ύμνος θα ψαλλεί με τον ίδιο τρόπο όπως πριν δεκατέσσερις αιώνες, σε όλους τους Ορθόδοξους ναούς. Η ψηφιακή τηλεόραση της Remptousia TV θα μεταδώσει ζωντανά στις 19:00 την Ακολουθία από τον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Παπάγου. Θα ψάλλει η Ελληνική Βυζαντινή Χορωδία υπό τη διεύθυνση του Πρωτοψάλτη κ. Γεωργίου Κωνσταντίνου.

Ωστόσο, όπως σημείωσε και ο **Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος μιλώντας εχθές κατά την έναρξη της Ημερίδας**, που διοργάνωσε το Οικουμενικό Πατριαρχείο με θέμα: «Ο Ακάθιστος Ύμνος: Δεκατέσσαρες αιώνες ζωής παραδόσεως», στην Πατριαρχική Αστική Σχολή Μαρασλή, «Ο Ακάθιστος Ύμνος είναι μεγαλιώδης ωδή εις την ελευθερίαν. Την ελευθερίαν του Θεού, η οποία εκφράζεται ως αγάπη προς τον άνθρωπον, και την ελευθερίαν της Παναγίας, η οποία απαντά με το «Γεννηθήτω» εις τον ευαγγελιζόμενον την Σάρκωσιν του Λόγου του Θεού Άγγελον. Εις το πρόσωπον της Θεοτόκου «συγκεφαλαιούται η ανθρωπότης»».

Το περιεχόμενο του Ακαθίστου είναι ιστορικό και θεολογικό. Την βιβλική και την ιστορική θεματική, από τον Ευαγγελισμό έως την Υπαπαντή, διαδέχεται η

θεολογική και σωτηριολογική μαρτυρία, με κεντρικό σημείο αναφοράς το «αεί μυστήριον» της Ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου και του καθοριστικού ρόλου της Παναγίας σε αυτό. Όλος ο ύμνος αποτελείται από 24 στροφές (οίκους) και περιέχει συνολικά 72 στίχους, ενώ το «Χαίρε» απευθύνεται στην Παναγία συνολικά 144 φορές.

Ο πρώτοι δώδεκα οίκοι του (Α-Μ) αποτελούν το ιστορικό μέρος. Εκεί εξιστορούνται τα γεγονότα από τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου μέχρι την Υπαπαντή, ακολουθώντας τη διήγηση του Ευαγγελιστή Λουκά. Αναφέρεται ο Ευαγγελισμός (Α, Β, Γ, Δ), η επίσκεψη της εγκύου Παρθένου στην Ελισάβετ (Ε), οι αμφιβολίες του Ιωσήφ (Ζ), η προσκύνηση των ποιμένων (Η) και των Μάγων (Θ, Ι, Κ), η Υπαπαντή (Μ) και η φυγή στην Αίγυπτο (Λ), η οποία είναι η μόνη που έχει ως πηγή το απόκρυφο πρωτευαγγέλιο του Ψευδο-Ματθαίου.

Οι τελευταίοι δώδεκα (Ν-Ω) αποτελούν το θεολογικό ή δογματικό μέρος, στο οποίο ο μελωδός αναλύει τις βαθύτερες θεολογικές και δογματικές προεκτάσεις της Ενανθρώπισης του Κυρίου και το σκοπό της, που είναι η σωτηρία των πιστών.

Τα «νικητήρια»

Το κοντάκιο που περιέχεται στον ύμνο δημιουργήθηκε το 626, μετά τη σωτηρία

της Κωνσταντινούπολης από την πολιορκία των Αβάρων και των Περσών, οπότε και οι πολίτες της Κωνσταντινούπολης των έψαλαν για πρώτη φορά στην ολονύκτια ακολουθία, στη Μονή της Βλαχέρνας.

Οι στίχοι του, τιμούν την «Υπερμάχο Στρατηγό Θεοτόκο», στην οποία η Πόλη της – οι πιστοί της Κωνσταντινούπολης – απέδωσε τα «νικητήρια» για τη διάσωση της από τον εχθρό αλλά και τα «ευχαριστήρια» διότι τους λύτρωσε από τα δεινά τους ενώ επιπλέον της ζητούν να τους ελευθερώσει από κάθε άλλο κίνδυνο. Και το τροπάριο κλείνει με σθεναρό χαιρετισμό προς την Παναγία: «Ινα κράζω σοι, Χαίρε Νύμφη, Ανύμφευτε».

Ο Ηράκλειος εκστράτευε, οι Αβαροι, βρήκαν την ευκαιρία να παραβιάσουν προηγούμενη συμφωνία τους με την Αυτοκρατορία και επιχείρησαν να κατακτήσουν την πρωτεύουσά της, την Κωνσταντινούπολη. Η άμυνα της Πόλης ήταν ιδιαίτερα ασθενής καθώς ο στρατός βρισκόταν μακριά, σε εκστρατεία. ο πατριάρχης Σέργιος δεν άφησε την υπεράσπιση της Κωνσταντινούπολης μόνο στο μειωμένο και ακέφαλο στράτευμα. Κάλεσε τους πιστούς της να προσευχηθούν γονυπετείς στην Παναγία και να της ζητήσουν τη συνδρομή της, στη διάσωση της Πόλης.

Ο ίδιος περιγράφεται ότι περιέφερε την εικόνα της Παναγίας από τη Μονή της Βλαχέρνας κατά μήκος των τειχών της Κωνσταντινούπολης ώστε να εμψυχώσει το σχετικά μικρό αριθμό των υπερασπιστών της. Παρά το γεγονός ότι η διάσωση της Κωνσταντινούπολης φάνταζε ιδιαιτέρως δύσκολη, αν όχι ακατόρθωτη, τελικώς συνέβη. Στην Πόλη τη νύχτα της 7ης προς την 8η Αυγούστου του έτους 626, σηκώθηκε μεγάλος ανεμοστρόβιλος, η θάλασσα ανταριάστηκε για τα καλά και τα πλοία του εχθρού καταποντίστηκαν, μαζί και οι πολιορκητές της πόλης. Όλοι μίλησαν για «θαύμα». Κάποιοι από αυτούς που αντιστέκονταν στους επιδρομείς είπαν ότι κατά την ώρα της πολιορκίας στα τείχη της Κωνσταντινούπολης εμφανίστηκε η Παναγία.

Οι κάτοικοι της Κωνσταντινούπολης της συγκεντρώθηκαν στην Παναγία των Βλαχερνών και με εμφανή συγκίνηση έψαλαν στη Θεοτόκο μεγάλη ευχαριστία για τη βοήθεια που τους προσέφερε. Τότε, εν έτη 626, έψαλαν μόνο το Κοντάκιο των Χαιρετισμών προς την Παναγία. Δεν υπήρχαν ακόμη οι παρακλητικοί κανόνες. Και όπως αναφέρεται στο συναξάρι της Ε΄εβδομάδας των νηστειών την οποία διανύουμε, έψαλαν το Κοντάκιον «ὀρθοστάδην τότε πᾶς ὁ λαός». Δηλαδή οι πιστοί έψαλαν τον ύμνο προς τη Θεοτόκο ὀρθιοι και για το λόγο αυτό ονομάστηκε «Ακάθιστος Ὑμνος».

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο για την «θεοπρεπή προσευχή τῆς Ἐκκλησίας»

Για την Μητέρα Εκκλησία, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, η συμπλήρωση των 1400 ετών από την ανάγνωση του Ακαθίστου Ὑμνου, αποτελεί κορυφαίο επετειακό γεγονός. Με την Πατριαρχική και Συνοδική Εγκύκλιο την οποία εξέδωσε, η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου αναδεικνύει τη διαχρονική θεολογική, λειτουργική και ιστορική σημασία του ὕμνου, συνδέοντάς τον με τη θαυματουργική σωτηρία της Κωνσταντινούπολης.

Αναλυτικά η Πατριαρχική και Συνοδική Εγκύκλιος επί τῷ εορτασμῷ τῆς 1400ῆς ἐπετείου τῆς ὀρθοστάδην ψαλμωδῆσεως τοῦ Ακαθίστου Ὑμνου:

Πατριαρχική καὶ Συνοδική Ἐγκύκλιος ἀπολυθεῖσα ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς 1400ῆς ἐπετείου τῆς ὀρθοστάδην ψαλμωδῆσεως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Βασιλευούσης ἐκ τῆς πολιορκίας τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Περσῶν

Ἀριθμ. Πρωτ. 265

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

+ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ Τῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΘΕΟΥ

«Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια ἀναγράφω Σοι ἡ Πόλις Σου, Θεοτόκε!»

Ἐφέτος συμπληροῦνται χίλια τετρακόσια ἔτη ἀφ' ὅτου, εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, ἐψάλη ἐπισήμως ἐπ' ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα ὀρθίων ἱσταμένων πάντων τῶν πιστῶν, τὸ σήμερον παγκοίνως γνωστὸν ὡς ὁ «Ἀκάθιστος Ὑμνος» Κοντάκιον,

ποίημα ὑψηγόρον καὶ διθυραμβικόν, ἀναφερόμενον, ἱστορικῶς καὶ θεολογικῶς, μὲ μοναδικὸν πλοῦτον καλλιπείας, εἰς τὴν Ἔνσαρκον Θεῖαν Οἰκονομίαν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν μοναδικὴν συμβολὴν τῆς Παναχράντου Θεομήτορος.

Οἱ προσευχόμενοι πιστοὶ διὰ τοῦ Κοντακίου τούτου χαιρετίζουν εὐσεβῶς τὴν Παναγίαν μὲ ἀλλεπαλλήλους ἐπαναλήψεις τῆς πρώτης πρὸς τὴν Κεχαριτωμένην προσφωνήσεως τοῦ εὐαγγελιζομένου τὴν χάριν καὶ τὴν χαρὰν Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, τῆς λέξεως «Χαῖρε», δι' ἧς φανεροῦται τὸ «ἀπ' αἰῶνος μυστήριον» καὶ συγκροτεῖται τῆς «σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον». Ἡ εἰς τὸν Ὑμνον τοῦτον ἐπανάληψις τοῦ «Χαῖρε» ἐπὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρας φορὰς πρὸς τὴν Παμμακάριστον Παρθένον, ἔχει προδήλως μυστικὴν ἔννοιαν. Παραπέμπει εἰς τὰς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρας χιλιάδας τῶν ἀγνῶν ἐκείνων Ἁγίων τῆς Ἀποκαλύψεως, τῶν ἁδόντων ἐν κιθάρα τὴν «καινὴν ὁδὴν» ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ «ἀκολουθούντων τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγη»[1]. Ἀγνεύων ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τε τὸ ἦθος καὶ τὸ δόγμα, ἀφωσιωμένος ἕως ἐσχάτου εἰς τὸν σαρκωθέντα Θεὸν Λόγον, καὶ ἠνωμένος ἀρρήκτως μετ' Αὐτοῦ, ὑμνεῖ τὴν σωτηριώδη Θεῖαν Οἰκονομίαν καὶ ταυτοχρόνως χαιρετίζει ἐν ὠδαῖς ἁσμάτων μουσουργικῶν τὴν Ὑπερένδοξον Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν κραταιὰν προστασίαν αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματός της!

Ἡ Εἰσαγωγή τοῦ Κοντακίου, τὸ Προοίμιόν του, ἦτο ἐξ ἀρχῆς τὸ γνωστὸν «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει...», τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπερ φανεροῖ ὅτι ὁ ὅλος ὕμνος προσιδιάζει εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτὴν, τῆς ὁποίας καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ ὅλη Ἀκολουθία τῶν «Χαιρετισμῶν» ἀποτελεῖ ὠραῖον καὶ καλλιανθῆ προεόρτιον καὶ μεθέορτον στέφανον. Ἐν τῇ πορείᾳ, καθιερώθη νέος εἰσαγωγικὸς ὕμνος, τὸ «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια», προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐγνώμων τοῦ λαοῦ εὐχαριστία πρὸς Ἐκείνην, «δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια», «δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι!»

Ἡ σωτηρία τῆς Πόλεως καὶ τῆς ὅλης Αὐτοκρατορίας ἐκ τῆς δεινῆς ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς Ἀβάρων καὶ Περσῶν, ἀπουσιάζοντος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου μετὰ τοῦ στρατοῦ, ἀγωνιζομένου μακρὰν διὰ τὴν ἐπανάκτησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεδόθη δικαίως εἰς τὴν κραταιὰν προστασίαν καὶ βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἰς τὴν Ὅποιαν ὁ κτίτωρ Ἰσαπόστολος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας εἶχεν εὐσεβάστως ἀφιερῶσει τὴν Νέαν Ρώμην. Δεχομένη ἡ Θεομήτωρ τὴν ἀπὸ καρδίας ἀδιάλειπτον καὶ ἀγωνιώδη δέησιν κλήρου καὶ λαοῦ, ὄχι μόνον ἀνεπτέρωσε τὸ φρόνημα τῶν ὀλίγων ὑπεραπιστῶν, ἀλλὰ καὶ μέγα θαῦμα εἰργάσατο, τὴν διὰ συστροφῆς θυελλωδῶν ἀνέμων ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου τῶν πολιορκητῶν, κατόπιν τῆς ὁποίας ἐκεῖνοι ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον

φυγήν καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ Πόλις. Ἄξιοχρέως, λοιπόν, «ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν», ἡ Θεοτοκούπολις ἀνέγραψε τὰ νικητήρια εἰς τὴν Παναγίαν, τὴν ὁποίαν ἔκτοτε ὠνόμασεν «Ἵπέρμαχον Στρατηγόν» τῆς, καὶ ὡς τοιαύτην πάλιν καὶ πολλάκις ἐπεκαλέσθη κατὰ τὴν πολυκύμαντον τοῦ Γένους ἱστορίαν καὶ ἔλαβεν ἐκάστοτε γλυκεῖαν πείραν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κραταιᾶς Σκέπης Τῆς!

Ὁ ἱστορικὸς Ναδὸς τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου κατὰ παράδοσιν παλαιὰν ἐτελεῖτο ἑβδομαδιαίως ἱερὰ Ἄγρυπνία πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος, συχνάκις καὶ μὲ Αὐτοκρατορικὴν παρουσίαν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7^{ης} Αὐγούστου 626 ἐδέχθη τὰ συρρεύσαντα πλήθη τοῦ διασωθέντος θεόφρονος λαοῦ, ἐν συγκινήσει πολλῇ καὶ μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης «ἀπονέμοντα Αὐτῇ τὴν προσκύνησιν» καὶ ψάλλοντα τὸ Κοντάκιον μὲ τὸ νέον πλέον προοίμιον, ὡς ἐποφειλομένην εὐχαριστίαν καὶ χρεωστικὴν δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν «τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος τὴν ἔχουσαν»[2], κατὰ τὴν μοῦσαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, τὴν Ἐλευθερώτριαν καὶ Σώτειρα τῆς Πόλεως καὶ τοῦ ὅλου κράτους!

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ «Ἀκάθιστος Ὑμνος», τὸ περίλαμπρον ἀριστοτέχνημα τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως, ἀσύγκριτον μνημεῖον τοῦ ἕλληνοσ λόγου καὶ χρυσοπλοκώτατον τέχνημα θεοπνεύστου Θεολογίας, κατέστη ὁ πλέον δημοφιλῆς ὕμνος τῆς λειτουργικῆς ἡμῶν ζωῆς, ἐντρύφημα γλυκύτατον τῶν Χριστιανῶν. Ἔχει μεταφρασθῆ πρὸ πολλοῦ εἰς πολλὰς γλώσσας. Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τὸν ραψωδοῦν ἐν κατανύξει. Οἱ Μοναχοὶ τὸν ἀπαγγέλουσιν καθημερινῶς, οἱ δὲ πιστοὶ πολλάκις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Θεολόγοι ἀναλύουσιν τὰς ὑψηλὰς δογματικὰς του ἀναβάσεις. Φιλολογοῦντες καὶ λογοτεχνοῦντες καταδύονται εἰς τοὺς ωραίους βυθοὺς τῆς ἐκφραστικῆς του κομψότητος καὶ τοῦ ποιητικοῦ του μεγαλείου. Ποιηταὶ καὶ ζωγράφοι ἐμπνέονται ἀπὸ τὰς φωτεινὰς λυρικὰς του ἐκφράσεις. Ἁγιογράφοι ἱστοροῦν ωραίας εἰκόνας ἐκ τῶν πολυπληθῶν τοῦ περιεχομένου του. Οἱ μύσται τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τὸν ἐπενδύουσιν μὲ περίτεχνα ἱερὰ μελίσματα. Ἀλλὰ ὁ «Ἀκάθιστος Ὑμνος» πάντοτε εἶναι θεοπρεπῆς προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας! Φωνὴ τῆς εὐσεβούσης τῶν Χριστιανῶν καρδίας! Δοξολογία ἐν ταύτῳ καὶ εὐχαριστία καὶ δέησις καὶ ἰκεσία πρὸς τὸν «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα», καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν ἔχουσαν Μητρικὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν καὶ πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως πάντοτε τὴν κραταιὰν Αὐτῆς βοήθειαν καὶ σκέπην δασιλεύουσιν εἰς τὸ εὐσεβὲς Γένος τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος καλεῖ κάθε πιστὸν νὰ γρηγορῇ καὶ νὰ παραμένῃ ὀρθὸς καὶ εὐσταλής, ἐν ταπεινώσει καὶ προσευχῇ, ἐνώπιον τῶν μεγάλων προκλήσεων τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὰς δυστήνους ἡμέρας τῶν πολλῶν ἀναταράξεων καὶ πολεμικῶν

συρράξεων, τὰς ὁποίας διέρχεται κατ' αὐτὰς ἡ ἀνθρωπότης. Ἄς δεηθῶμεν ἔκτενῶς, ὅπως ἡ Μήτηρ τῆς «Εἰρήνης τοῦ Θεοῦ», φιλοτιμουμένη ἐκ τῆς ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν πιστῶν καὶ ἐν κατανύξει καὶ εὐλαβείᾳ προσευχητικῆς ἀποδόσεως τοῦ «Ἀκαθίστου Ὑμνου» Της, ἐνεργήσῃ καὶ αὖθις ὡς «ὑπέρμαχος Στρατηγὸς» παντὸς ἀδικουμένου καὶ κινδυνεύοντος, καὶ ὡς Σκέπη κραταιὰ τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, βραβεύουσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος τὴν ἀληθῆ καὶ «πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν»[3] Εἰρήνην τοῦ Υἱοῦ Της!

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,βκς´, κατὰ μῆνα Μάρτιον (κζ´)

Ἐπινεμήσεως Γ´

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

+ ὁ Χαλκηδόνας Ἐμμανουὴλ ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Καρπάθου καὶ Κάσου Ἀμβρόσιος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Μιλήτου Ἀπόστολος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Προικοννήσου Ἰωσήφ ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Κολωνείας Ἀθανάσιος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ἴκονίου Θεόληπτος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Μπουένος Ἄϊρες Ἰωσήφ ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Σουηδίας καὶ πάσης Σκανδιναυίας Κλεόπας ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ἴμβρου καὶ Τενέδου Κύριλλος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ντένβερ Κωνσταντῖνος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

+ ὁ Ἀγκύρας Γρηγόριος ἐν Χριστῷ εὐχέτης

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23ῃ Μαρτίου 2026

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου

1. Ἀποκ. ιδ´, 1-5.

2. Θεοτοκάριον, Ἦχος πλ. α´, τῆ Κυριακῆ ἐσπέρας.

3. Φιλιπ. δ´, 7.

